

Recensie Theater

In de duinen van Oerol gaan mensen en aliens een relatie aan

Theaterfestival Na twee online jaren vindt Oerol weer gewoon op Terschelling plaats. Het programma loopt uiteen van een westernspektakel tot ingetogen muziektheater over een zeventiende-eeuwse novelle. Moeizaam samenleven blijkt een terugkerend thema.

12 juni, Elisabeth Oosterling

Als je over de dijk langs de Waddenzee fietst en vogels boven je door de lucht zeilen, melodieën tsjirpend, is de overweldigende natuur op Terschelling zelf net theater. Dat eilanddecor geeft de voorstellingen op Oerol een extra dimensie.

Tijdens de 41ste editie van dit theaterfestival wordt het gehele Waddeneiland eindelijk weer omgetoverd tot een groot festivalterrein. Tussen 10 en 19 juni zijn op allerlei plekken performances in de adembenemende landschappen die het eiland te bieden heeft. Al het natuurschoon kán een meesterlijk decor zijn, maar als festivalbezoeker is het soms ook je grootste vijand. Als je anderhalf uur in de brandende zon op een houten tribune zit bijvoorbeeld. Of wanneer grijze wolken zich samepakken boven de tot voorstellingslocatie omgebouwde motorcrossbaan, of talloze muggen 's avonds door het publiek buitelduiken. Op het eiland is het doortrappen en schuilen voor een bui, maar na twee online edities biedt het live programma weer de ervaring waarnaar de Oerol-bezoeker lang heeft uitgekeken.

Vluchtelingen

Ook in *The promised land* van YoungGangsters botsen twee bevolkingsgroepen. In dit stuk belanden aardbewoners als vluchtelingen op een andere planeet. Al zien zij dat zelf niet zo: zij zijn 'kolonisten', die direct de onderhandeling aangaan met de lokale bevolking. Deze boomachtige wezens zuigen met hun tentakels 'nectar' uit de bodem en spreken een prachtig taaltje, uit de pen van schrijver Jibbe Willems. In eerste instantie worden de mensen nog gedoogd, maar dit stopt

In 'The promised land' van YoungGangsters belanden aardbewoners als vluchtelingen op een andere planeet.

Foto Bart Grietens 📷

als zij een heel plan blijken te hebben om alle nectar uit de bodem (de 'sapwieg') te halen. In de omgang met de 'nieuwe' planeet klinkt ons koloniale verleden door en de menselijke neiging om zich grondstoffen toe te eigenen. Het verhaal wordt uitzinnig uitgevoerd door de spelers, die de lachers op hun hand hebben, terwijl ze door het mulle zand hollen, samen met het publiek een lint spannen of een liefdesrelatie tussen mens en alien verbeelden.

